

Talemaader. At det virkelig var Provst Tønnesens Hensigt nu at opbyde al sin Magt for at kue Oprørsaaenden i Menigheden, derom kunde der ikke længer tvivles, efter at han forleden ved Opslag paa Smedenes Porte havde bekendtgjort, at han fremtidig agtede selv at tale i bægge Kirkerne, denne Dag først i Skibberup. Men vilde det lykkes ham? Havde Forblindelsen ikke allerede vundet en saadan Udbredelse, at al Modstand var forgæves?

For syv Aar siden havde Købmand Villing nedsat sig her i Sognet, og han havde aabnet sin „Kolonial-, Speceri-, Delikatesse- & Diverse-Handel, en gros & en detail“ med det bestemte Forsæt, at han — for sin Handels Skyld — aldrig vilde blande sig i Befolkningens Stridigheder. Med en Beskedenhed, af hvilken man i bægge Lejre havde ladet sig stille tilfreds, erklærede han den Gang overfor enhver, der søgte at tilegne sig ham for sit Parti, at han „kun var en simpel Købmand“, der meget vel indsaae, at han her i Sognet alene havde den underordnede Opgave at skaffe Befolkningen saa reelle og prisbillige Varer som muligt og ved prompte Ekspedition og lette Afviklingsvilkkaar at tilfredsstille de Kunder, der vilde bære ham med deres Tillid. Men efter at Væver Hansen ikke desmindre for et Par Aar siden havde faaet oprettet en saakaldet „Forbrugsforening“ i Skibberup og derved berøvet ham mere end hans halve Kundekreds, havde han pludselig indset, til hvilken Fordærvelse den ny Tids megen Folkeoplysning førte, og at det for alle retsindige Borgere nu galdt om at slutte sig ubrydeligt sammen for at værne Landet mod den vankundige Almues Anmasselser. I sine mismodige Øjeblikke saae han i Aanden, hvorledes Skibberuppernes forbryderiske Selvraadighed vilde brede sig ud over Egnen, ja over det ganske Land; hvorledes Forbrugsforeninger og Andelsforetagender vilde skyde op som giftige Paddehatte i hver en By, medens gamle, paa Faguddannelse og Sagkundskab